

HET LIED VAN DE ADELAAR

De tedere wind kust zachtjes mijn gezicht. Als ik me niet vergis bevatten zijn verfijnde lippen meer volume dan gisteren. Het frisse ochtendbriesje brengt een zeldzaam aroma van zomergras met zich mee, een geur van vruchtbaarheid. Het doet me denken aan een andere tijd, een andere plek. Ik plaats mijn ruwe handen op de oeroude rotswand aan mijn rechterzijde. Het stenen oppervlak lijkt op het eerste oog hard en stug, maar mijn aanraking met de muur vertelt me het tegenovergestelde. Nu ik mijn grip verstevig voelt de steen warm en verwelkomend aan en straalt het niets meer uit van de vijandigheid die ik er ooit in zag. Ik kijk aandachtig naar de rots en zie dat de frisse morgenwind de kleinste zandkorreltjes van de massa wegblaast. Het lijkt alsof het verloop van de tijd begint te vertragen, wat me in staat stelt om elke verandering afzonderlijk waar te nemen. Ik vraag me af uit hoeveel van die minuscule deeltjes deze berg bestaat, en uit hoeveel nog kleinere deeltjes één zo'n zandkorreltje bestaat. Het idee alleen al is overweldigend, maar ik haal enige voldoening uit de abstractie van het mysterie. Het was nog veel angstaanjager geweest als ik in staat zou zijn om dit fenomeen te begrijpen en daarmee het ogenschijnlijk oneindige had kunnen bevatten. Dat zou een doorbraak betekenen die alles zou veranderen. Zodra de paden naar de oneindigheid zichtbaar worden is er geen ontkomen meer aan mijn eigen verantwoordelijkheid. Alles zou dan binnen

handbereik zijn en ik zou genoodzaakt zijn om in actie te komen en een poging te wagen om me uit mijn eigen waanzin te navigeren. Maar waarom zou ik ook eigenlijk? Is waanzin niet simpelweg een alternatieve vorm van wijsheid? Ik ben ervan overtuigd dat een krankzinnige geest louter bevrijd is van alle grenzen die onze samenlevingen ons hebben opgelegd. Misschien ligt echte vrijheid wel juist in die krankzinnigheid. Mijn hoofd tolt.

Terwijl ik mezelf dwing om deze gedachtestroom een halt toe te roepen slaak ik een diepe zucht en voel ik mijn hartslag langzamerhand terugkeren naar zijn normale ritme. Mijn aandacht vestigt zich weer op de continue erosie van de rotswand en wederom voel ik opluchting over mijn onmacht om de oneindigheid te begrijpen, maar tegelijkertijd besef ik hoe zwak en lafhartig deze redenering is. Zou een individu de kennis die voorhanden is niet altijd met open armen tegemoet moeten treden? Ben ik het niet aan mezelf verplicht om mijn ogen voor de waarheid? Iemand vertelde me ooit dat een persoon zich alleen onderscheidt in de hoeveelheid waarheid die hij aan kan. Blijkbaar ben ik wederom op de weinig verheffende grenzen van mijn persoonlijkheid gestuit. Ik weet dat velen tegen deze grenzen aanlopen, maar deze wetenschap stelt me niet gerust. Immers, in tegenstelling tot veel anderen ben ik niet blind voor de waarheid, maar staat mijn eigen lafheid me in de weg om deze te omarmen. Mijn vloek is dat ik in staat ben om het licht te zien, maar te bang ben om uit de schaduw te stappen.

De transitie van de lucht gebiedt tot uiterste stilte. De schoonheid van het tafereel is net zo ongrijpbaar als de zandkorrels die de berg één voor één verlaten, terwijl de wind de ruwe rotswanden streelt. Terwijl ik omhoog kijk zie ik dat het licht van de sterren, die me de hele nacht wakker hebben

gehouden, de donkere ochtendlucht nog steeds accentueert. Nu herinner ik het me: ik zit hier al uren lang te peinzen over de waarde van mijn eigen leven, terwijl de tijd ongemerkt is verstreken. En toch lukt het me niet om me de inhoud van de gedachten die me de hele nacht wakker hebben gehouden scherp voor de geest te halen. De saffierblauwe lucht transformeert geleidelijk naar een karmozijnrood, wat me angstaanjagend bekend voorkomt. Een ongemakkelijk gevoel bekruipt me bij het zien van dit tafereel en mijn hart gaat zodanig tekeer in mijn borstkas, dat mijn hele lichaam verstart. Ik weet precies waar de lucht me aan doet denken, maar ik kies ervoor niet naar de stemmen van het verleden te luisteren. Het verrast me hoe eenvoudig ik in staat ben om deze herinnering te onderdrukken, maar hoewel ik er in slaag mijn gedachten onder controle te krijgen blijft het gevoel van pijn en leegte dat het opwekt duidelijk voelbaar. Neerslachtig doe ik een nieuwe poging om mijn aandacht te verleggen naar de majestueuze berg. Gelukkig ontwikkelt de gedaanteverwisseling die de morgen brengt zich in een hoog tempo, wat me de afleiding biedt die ik zoek. In het ochtendgloren drijven mijn zorgen langzaam weg, hand in hand met die zachte bries.

Het doorzetten van de ochtendwind brengt me geleidelijk in een actievere toestand. Hoe lang ik hier al zit is me een raadsel. Minuten, uren, dagen? Om de een of andere reden kan het me ook vrij weinig interesseren. Wie zijn wij ook, om een concept als tijd te limiteren in absolute, meetbare deeltjes? Ik walg plotseling van de implicaties van onze pogingen om iets dat zo oneindig en onmeetbaar is om te buigen naar iets dat kan worden gemeten, gebruikt en voorspeld. Wat een arrogantie! Desondanks kan ook ik niet ontkennen dat de kleur, het volume en de bewegingen in de lucht veranderen naarmate de tijd

vordert. Ik denk nog even door over het concept van de tijd, maar woorden schieten tekort om mijn gevoelens te beschrijven.

De zon heeft zijn gezicht nog niet laten zien, maar zijn licht schijnt onmiskenbaar van achter de hoogste bergtop. Deze onfeilbare cirkel van straling lijkt al het leven op de berg te beïnvloeden. Terwijl hij langzaam opkomt begint de wereld haar betekenis te vinden. Hoe gul en onbevooroordeeld van hem, om de wereld elke dag opnieuw van kleur te voorzien. Ik besef dat ik een verschrikkelijke zon zou zijn en alleen op hen zou schijnen die het verdienen, op hen van wie ik houd. Ik zou ervoor kiezen om niet te schijnen als ik er geen zin in had en ik zou eenieder die me ooit heeft benadeeld verpulveren met vuur. Misschien is eenzelfde soort wrok wel de reden voor de allesverzengende hitte die dit verdorde land in zijn greep heeft. Hoe ik het ook wend of keer, de toorn van de zon is mijn verdiende loon.

De wereld om me heen begint te ontwaken. Slechts een ogenblik geleden luisterde ik nog naar de lange solistische serenade van de wind, maar nu wordt haar geluid vergezeld door een orkest van muzikanten. Als ik zorgvuldig luister opereert de wind nog steeds als de dirigent, maar andere sterren hebben hun opwachting op het toneel gemaakt. De schorre, krijsende stem van een machtige adelaar weerklinkt door het ravijn als een rauwe sopraan die zijn absolute heerschappij over het gebergte aankondigt. De bron van deze indrukwekkende stem zweeft aerodynamisch door de dichte ochtendlucht, scherp en efficiënt, daadkrachtig en gevaarlijk. De poot van een zwart-witte berggeit ritselt nonchalant door het schaarse gras in de schaduw van een indrukwekkend rotsblok, waarmee hij de ritmische klank van een kalebas lijkt na te bootsen. Een moedige kikker beantwoordt

de gil van de adelaar met een diepe tenor, waarmee hij het spektakelstuk in een episch duet verandert. Vliegen, muggen en vlinders completeren de voorstelling met hun zoemende geluidseffecten.

Hoe ik ooit heb kunnen denken dat er geen leven op deze berg bestaat blijft een raadsel voor me. Hoe heb ik ooit zo blind kunnen zijn, zo doof, zo onwetend voor alles wat er om me heen gebeurde? En dat terwijl ik me er nu juist zo bewust van ben dat het natuurlandschap waarin ik me begeef allesomvattend is. De berg is streng maar zacht, magisch maar dodelijk, ruw maar teder. Het gebergte is vol van schoonheid en geschiedenis, het is tegelijkertijd bodem en dak van de aarde, het is een vochtige woestijn en een opgedroogde oceaan. Het is een plaats waar leven en dood naast elkaar bestaan. Een plek van hoop en berouw, van eenzaamheid en chaos. Het is de plek waar ik thuis hoor, al was het alleen maar omdat ik nergens anders hoor.

Een ander geluid doordringt mijn trommelvliezen en lijkt te komen uit de stenen huizen achter me, de huizen die ik ooit met mijn eigen handen op het balkon van het ravijn bouwde. Even ben ik overtuigd dat mijn geliefde echtgenote zich klaarmaakt om aan de nieuwe dag te beginnen, maar ik herpak me snel. Mijn gedachten richten zich direct op mijn liefvallige vrouw, die me niet liet vallen toen ik haar het meest nodig had. Ze koos een leven in ballingschap met mij boven haar plaats in de maatschappij, met alle gevolgen van dien. Maar maakte ze die keuze wel bewust? En zou ze nog steeds diezelfde keuze maken, als ze de gevolgen van die beslissing had kunnen overzien? Ik kan het niet aan om te lang stil te staan bij deze vragen. Wederom een moment van onwetendheid.

Ik draai me om met de intentie om haar wakker te maken, maar ik herinner me de werkelijkheid net op tijd. Steeds vaker

heb ik moeite om mijn levendige gedachten van de werkelijkheid te onderscheiden, of juist de werkelijkheid van mijn gedachten. Hoe ben ik hier in godsnaam terechtgekomen? Een wirwar van beelden drijft naar de oppervlakte van mijn gedachten, maar ik slaag er niet in om er achter te komen of dit allang verloren herinneringen zijn, of verre dromen die mijn onbewuste zelf heeft gecreëerd. Hoe meer ik ze probeer te vangen, des te meer lijken ze me door de vingers te glijpen. Soms vraag ik me af of ik me het simpelweg niet kan herinneren of dat ik bewust kies voor vergetelheid, uit angst voor een confrontatie met een ongewenste waarheid. Ik heb er nu al spijt van dat ik de opkomende herinnering van zoeven wegdruckte, maar inmiddels is de toegangsweg naar de waarheid weer verzegeld. Gelukkig zijn de onwetenden.

Nog altijd zittend op dezelfde plek begin ik me te verwonderen over mijn eigen gedachten. Soms voel ik me een buitenstaander bij mijn eigen leven, alsof ik naar mezelf kijk vanuit het perspectief van een ander. Ik ben een soort geamuseerde toeschouwer van mijn eigen kronieken, alsof mij geen blaam treft voor de misstanden in mijn leven, alsof ik niet elke keuze die tot deze uitkomst heeft geleid zelf heb gemaakt. Wat een comfortabele positie heb ik voor mezelf gecreëerd! Het besef hoe kundig ik ben geworden in het misleiden van mijn eigen gemoedstoestand wekt een vaag en misplaatst vleugje trots op. Ik ben een gevangene van mijn eigen geest: te scherp om mijn verleden te vergeten, maar te gebroken om er iets aan te doen.

Toch vind ik regelmatig vrede in mijn verloren lot. Ben ik dan eindelijk getroffen door waanzin, of is deze staat van geest hoe wijsheid voelt? Het lukt me niet eens om het goede en het slechte van elkaar te onderscheiden. Wellicht kan wijsheid alleen

vergaard worden door de ervaring van zowel zonde als deugd, door leven én dood, door liefdadigheid én wreedheid. Maar de vraag die ik me steeds blijf stellen is de volgende: waarom zou iemand wijsheid ambiëren? Waarom zou iemand willen lijden door de meest afschuwelijke elementen van onze wereld te zien? Onwetendheid is vele malen gerieflijker.

Weer een zuchtje wind, weer een andere geur. Een krakend geluid. Een enkele steen breekt los van de rotswand en tuimelt neerwaarts de diepte in. Een paar stukjes van de steen verbrijzelen terwijl hij verder stuitert, resten van het verleden achterlatend. Onderweg veroorzaakt de steen de neergang van enkele andere rotsblokken, die op hun beurt hun weg maken naar de krochten van de aarde. Het doet me denken aan de vrije val waarin ik mijn vrouw ooit mee nam, onbedoeld de weg vrijmakend voor een bitter einde. Haar gezicht komt levendig tevoorschijn in het rijk van mijn verbeelding.

“Dus zo eenvoudig kan ik mijn gedachten nu ook weer niet manipuleren”, mompel ik met tegenzin tegen mezelf.

Nu ik haar glashelder voor me zie kan ik mezelf niet langer toestaan om haar te negeren. Ik weet dat het tijd is om naar de waarheid op zoek te gaan en toegang te krijgen tot de herinneringen die ik diep heb weggestopt, ongeacht hoe pijnlijk ze zullen zijn. Maar waar te beginnen? Al vrij snel weet ik precies waar ik zijn moet. Ik laat mijn handen rusten op de warme stenen van de berg, sluit mijn ogen en probeer alle geluiden die de zonsopkomst meebrengt buiten te sluiten. Langzaam maar zeker ebben de klanken van mijn omgeving weg. Niets. Ik druk mijn handen op mijn oren om mezelf af te sluiten van de wereld van dit moment, maar ook nu gebeurt er niets. Plotseling besef ik dat volledige stilte me niet verder gaat helpen. Het verleden was immers allesbehalve stil. Ik besluit de geluiden om me heen

niet langer te weren, maar ze te gebruiken om de herinneringen op te wekken die ik zoek: het tsjilpen van de vogels, het gezoem van de insecten en het neerslachtige gehuil van de wind. Ik adem in en uit. In en uit. In. Uit. In.

Mijn gedachten nemen me mee naar een lentedag in maart. Ik was een jonge, knappe man, vol leven en progressieve overtuigingen, vol energie en ambitie. Ik was hongerig naar kennis en bracht positiviteit, waar ik ook kwam. En uiteraard was ik een dwaas. Ondanks mijn naïeve jeugdigheid van toen verlang ik met heel mijn hart terug naar die tijd, maar ik realiseer me dat ik niet verder van die jonge optimist af kon staan dan ik nu doe.

Ik zie mezelf op de rug van een ezel, rijdend naast mijn beste vriend Tariq. De langgevreesde, dorre zomermaanden liggen voor de boeg, dus het is belangrijk om nu de juiste waren in te slaan om de aankomende periode te overleven. De lucht is bijzonder heet en droog voor deze tijd van het jaar en het dunne zand zweeft door de lucht als een sluier die mijn ogen beschermt tegen de scherpste kleuren. Het zand doet pijn aan mijn ogen en irriteert mijn huid. Naïef als altijd besef ik pas te laat dat ik onvoldoende voorbereid ben op deze onderneming. De omstandigheden zijn uitgesproken vervelend, maar tegelijkertijd bevestigt het ongemak mijn trots in het aangaan van dit avontuur. Ik ben vrij! Voor het eerst in mijn leven ben ik de volwassene, die zorg draagt voor anderen. Toegegeven, Tariq heeft de leiding, maar het dorp is van ons beiden afhankelijk. Tariq ziet mijn worsteling om het zand uit mijn ogen te houden en reikt me zijn sjaal aan om mijn gezicht te bedekken. Een warm teken van vriendschap, alsof een grote broer zich over me ontfermt.